

(Sofie. Odense)

Kapitel 7

Pigen, der bare ønskede sig at være alene

“Vil du have Pernille med til din fødselsdag?” spurgte Sofies mor.

“Nej, det er helt fint, at det bare bliver familien,” svarede Sofie.

“Hvad så med Malene?”

“Jeg har jo lige sagt, jeg bare synes, vi skal være os selv!”

“Jo, men ... Det er jo din 16-års fødselsdag. Jeg synes jo, det er lidt trist, at du skal sidde der og være den eneste unge, sammen med mig og mormor og morfar og farmor og farfar ... Er du sikker på det med Pernille og Malene?”

“Ja, sagde jeg jo. Så fat det dog.” Sofie rejste sig fra bordet og gik ind på værelset.

Det var hårdt nok at skulle klare sig igennem dagen med mor og alle bedsteforældrene. Hun kunne slet ikke magte, hvis hun også var nødt til at smile og lade, som om hun var glad, fordi hendes veninder sad og drak te og prøvede at muntre hende op. Sammen med familien behøvede hun i det mindste ikke at lade som om.

“Tillykke Sofie,” sagde hendes mormor og knugede Sofies kinder mellem sine iskolde hænder. “Vi har en lille gave med ... Ja vi har opgivet at finde på, hvad I unge vil have, så det er bare en lille seddel.” Hun gav Sofie en kuvert, hvor hendes navn stod udenpå, og der var klistret små dannebrogssflag ud over det hele. Hun ville helst have ventet med at åbne kuverten, til de var gået, for hun frygtede, hvad der lå deri, men hun vidste godt, hun var nødt til det.

Der lå fem tusindekronesedler i kuverten sammen med et lille kort hvor mormor med sin næsten ulæselige skråskrift havde skrevet “Tillykke kære Sofie. Ja, det er jo ikke hver dag, man bliver 16. Knus fra Mormor og Morfar.”

“Tak. Det er da alt for meget.”

“Nej, pjat. Vi er jo kun en lille familie, og så er der ikke så mange at få fødselsdagsgaver af.” Mormor strøg hende over håret, som om hun stadig var syv år og på sommerferie langt væk fra mor og ... Sofie skyndte sig ind til de andre i stuen.

Det gik nogenlunde, indtil de skulle synge fødselsdagssang. Mor havde lavet den sædvanlige lagkage med chokolade og banan, og der var både hjemmebagte boller og småkager og kagemand fra bageren. Og som altid havde Farmor sin

hjemmebagte kringle med de klamme rosiner med. Der var alt det, der hørte med til en fødselsdag i familiens skød. "Man bliver aldrig for voksen til kagemand," havde mor sagt med et påtaget smil, da hun stillede den store flade kasse fra bageren på bordet.

"Hvorfor får vi så ikke også kagemand, når du har fødselsdag?" spurgte Sofie. "Åh Sofie ... hold nu op. Jeg gør jo bare, hvad jeg kan, for at du får en god dag," sukkede hendes mor. Men Sofie ville ønske, at den ikke var der. Der var alt for mange minder forbundet med en fødselsdagskagemand.

"Nu skal vi skære halsen over på kagemanden," sagde hendes mor og smilede. De andre smilede også, men skriget var underligt halvhjertet, da Sofies mor førte den skarpe kniv hen over kagemanden og adskilte hans hoved fra kroppen. Det havde altid været Sofies far, der havde ført an i skrideriet og det blev pludseligt ubærligt tydeligt, at han manglede i selskabet.

"Og hveeeeeem skal så have hovedet?" spurgte Sofies mor af gammel vane. Her var det så meningen, at hendes far skulle være sprunget op fra sin stol og have råbt 'mig, mig, mig', og så ville de alle sammen have grinet, og Sofies mor ville have sagt, at det kunne der virkelig ikke blive tale om, for hovedet var til Sofie. Men i dag var der ingen, der påtog sig rollen som den, der var helt vild for at få hovedet, og i stedet smilede hendes mor bare trist og lidt undskyldende og satte tallerkenen foran Sofie.

"Tillykke min skat," sagde hun.

"Skal vi så ikke synge?" spurgte Mormor. Det plejede de også altid at gøre, men igen havde Sofie helst været fri. Hun havde allerede tænkt denne fødselsdag igennem tredive gange og var udmærket klar over, hvor alle fælderne var ... og måske skulle hun have delt sine tanker med familien. Så var de i hvert fald ikke begyndt at synge.

De begyndte ellers så glade. Lettede over, at de dermed var kommet nogenlunde gennem krisen med kagemandshovedet. Men de nåede ikke særligt langt.

"I dag er det Sofies fødselsdag.

Hurra, Hurra, Hurraaaa.

Hun sikkert sig en gave får,

for hjemme venter mor og far ...

På dette sted reagerede de lidt forskelligt. Farfar sang indædt videre og højere og højere. Mormor hold pludselig helt op med at synge. Hendes lidt skingre

operettesopran manglede mærkbart i lydbilledet. Og Farmor hostede lidt proforma i sit blondelommetørklæde og undskyldte sig og gik uden videre ud på toilettet. Heldigvis var det også en del af traditionen, at Sofie gik for sig selv, når eftermiddagskaffen var overstået. I år var det ikke, fordi hun kedede sig i de voksnes selskab, at hun gik ind på sit værelse for at se tv-serier, men nærmere en kærkommen flugt. Hun kastede sig på sin seng og græd i fred ned i tæppet. Og hun behøvede først at komme ned igen, når det var tid til at spise til aften og sige farvel til gæsterne. Hendes mor kom op til hende, da klokken var 20.

“De er gået.”

“Uden at sige farvel?”

“Vi regnede med, du helst ville være alene. Og du ser dem jo igen om 14 dage hos Bent og Ulla.”

“Men ... Jeg skulle da sige farvel. Det kan du da ikke være bekendt. Det var min fødselsdag.”

“Hold nu op med at brokke dig over hvad som helst, bare du får chancen for det, Sofie. Jeg kan ikke holde til det mere. Jeg gør jo bare, hvad jeg kan, for at du skal have det godt, og du havde jo slet ikke lyst til at de skulle komme.”

“Det ved du da ingenting om.”

“Jo, for det skreg du selv af mig for et par dage siden ...”

“Jamen ...” Sofie havde ikke flere svar. Hendes mor havde ret. Og hun var kun lettet over, at hun havde været fri for at se mere til de gamle i familien i denne omgang. Der var noget i den måde, de så på hende på, hun bare ikke kunne klare. Men hun ville ikke give sig. Hun var så vred på det hele ... og også på dem. Hendes mor lagde stille en kuvert på det gamle fyrretræsbord, som de tidligere havde spist ved, men som var blevet Sofies nye skrivebord, efter hendes mor besluttede sig for at få nye møbler i stuen.

“Hvad er det? Er det pengene fra Mormor. Det var bare alt for meget. Som om hun kunne købe sig fra det hele.”

“Nej.” Hendes mor var allerede på vej ud af døren igen. “Det er fra din far.”

“Fra far ...?”

“Ja. Jeg lovede ham at give det til dig, når du blev 16.”

“Men ... men hvad står der er i det, mor?” hun stirrede forhekset på brevet, som om det var en kobra, der var klar til at hugge ... eller en stor og hemmelig vidunderlig skat, der bare ventede på at blive åbnet. Eller begge dele på en gang.

“Det ved jeg ikke, lille skat,” sagde hende mor. “Det er jo dit brev.”

Hun havde blanke øjne, da hun stille bakkede ud ad døren og lukkede den og lod Sofie være alene med brevet fra far. Hun lod det ligge og selvlyse på skrivebordet i fem minutter, før hun havde samlet mod nok til at rejse sig og åbne det. Men i de fem minutter tog hun aldrig øjnene fra det.

“Allerkæreste Sofie-pige.

Tillykke med din store dag. Tænk, at du er blevet så stor. Jeg synes jo kun, det var i forgårs, jeg stod og knugede dig på hospitalet. Du var så lille og skrøbelig, at du kunne ligge i min ene håndflade. Og senere støttede jeg dig op og ned ad trappen, som du så indædt ville lære at kravle på, før du kunne gå, og senere igen kom så cyklen. Kan du huske, hvordan jeg holdt i et langt kosteskaft, og løb efter dig, mens du cyklede og cyklede. Jeg var også med, da du kom hjem med din første læsebog, og vi sad ude i det gamle køkken og stavede SE IB SÅ EN KO. Jeg fik også lov til at være med den sommer, hvor du lærte at svømme og dykke ... og de mange gange vi senere har gjort det sammen på ferier. Kan du huske, dengang vi dykkede ved Yap i Micronesien? Kan du huske de store rokker, der fløj gennem vandet over os med deres fire meter brede vinger. Det er alt sammen smukke øjeblikke, jeg nåede at opleve i mit liv, og i denne tid fylder minderne meget hos mig. Og nu er du pludselig så voksen og selvstændig og smuk og klog. Det er gået så utrolig stærkt ... det hele.

Dette brev er skrevet for otte måneder siden. Når du læser det, er jeg død og begravet. Jeg ved ikke, om jeg fik den værdige og hurtige død, som vi alle håber, eller om kampen mod kræften blev lang og smertefuld. Mens jeg skriver dette brev til dig, ved jeg ikke, og om du til sidst kun så mig som en skygge af det, vi havde sammen en gang.

Selvom jeg skal dø, er det en trøst at vide, at jeg efterlod en skabning som dig i verden, og at jeg på en måde stadig ånder og lever og danser og ler gennem dig. Jeg vil altid være med dig i dit hjerte, hvis du vil have mig dér. Du skal vide, at jeg er så stolt af dig, og jeg elsker dig så højt, og det har jeg altid gjort. Også når jeg har haft for travlt med at arbejde og sætte hus i stand. Hvis du vidste, hvor jeg nu fortryder hvert eneste minut, jeg arbejdede over på kontoret i stedet for at have brugt dem på dig ... men også det er for sent nu. Det er på tide at se fremad.

Jeg er selvfølgelig ked af, at vores tid sammen ikke blev længere, end den blev. Jeg havde glædet mig til at jage ungersvende væk fra dit vindue om natten – jeg er

sikker på, de vil stå i kø dernede. Og jeg havde glædet mig til, at du senere kom hjem med en rigtig kæreste ... Og en dag ville du måske oven i købet finde din eneste ene, som jeg fandt din mor. Og jeg ville få børnebørn at glædes over og dele med dig år efter år.

Men jeg kan godt glædes alligevel. Jeg glædes over den tid, vi trods alt har haft sammen. Du skal vide, at du har givet mig et utroligt rigt liv på så mange måder. Du har stillet mig spørgsmål om verden, jeg var nødt til at tænke dybt og længe over, før jeg svarede dig på dem, og på den måde har du gang på gang sat mine egne værdier og beslutninger i perspektiv, og det er jeg dig dybt taknemmelig for. Jeg håber, du på samme måde vil være i stand til at se tilbage på vores femten år sammen med taknemmelighed og kærlighed og bruge det som ballast til at komme videre frem for at lade bitterheden og sorgen tage over. Jeg ved godt, det er svært, men der er dybest set ikke andre, der er ansvarlige for din lykke end dig selv, Sofie. Husk det. Endnu en gang tillykke min lille pige. Du er og var mit livs solstråle. Jeg ønsker dig alt godt i et lykkeligt og langt liv.

Kærlig hilsen Far.

(Jakob. Stege)

Kapitel 10

Den perfekte middag

“Jeg har købt en gave til dig,” Nina rakte stolt og forventningsfuldt Jakob en pakke i stribet papir med en stor guldsløjfe om. Han tog glad imod den. Han havde altid elsket at få pakker – også selvom han af gammel vane blev lidt skuffet, da han fik den i hænderne og blev klar over, at det var en af de bløde.

“Tak ... må jeg åbne den nu?”

“Ja. Det skal du da.” Hun blev stående i døråbningen ud til sine forældres køkken, mens han flåede båndet af.

“Æijj vær nu lidt forsigtig med papiret. Det kan gemmes og bruges igen,” sagde hun, og Jakob prøvede, så forsigtigt han kunne, at få bugt med tapen uden at ødelægge striberne, men det var svært med nedbidte negle.

“Nu skal jeg,” grinede hun. Nina havde i modsætning til ham flotte og stærke negle, og det var ingen sag for hende at gøre pakken klar, så han kun behøvede at skubbe papiret til side. På samme måde, som de gjorde for hans søsters små tvillinger juleaften.

“Åbn den nu,” sagde Nina.

Indeni lå en sort skjorte med brede lyserøde striber, der mindede om papiret. Jakob vidste ikke, hvad han skulle sige, men det var ikke ‘tak’, der faldt ham ind. Han havde ikke ejet en skjorte, siden han blev konfirmeret, og den havde været hvid. Skjorter ... var lidt for meget sådan noget, hans far gik med.

“Er du glad for den? Er den ikke bare fed?”

“Jo ... Jo, den er rigtig pæn. Tak,” sagde han alligevel. For han kunne se, hvor glad hun var for at give ham den.

“Den hang ude i vinduet, da jeg kom forbi butikken, og så tænkte jeg, at den der lyserøde stribe passer fuldstændig til den bluse, jeg skal have på til parmiddagen i aften. Vi bliver SÅ seje.”

“Jamen, det lyder fint,” sagde Jakob, og følte en vis taknemmelighed, for han havde endnu ikke skænket aftenens påklædning en tanke.

Han gik ind og smed sig på sofaen i stuen. Ninas forældre var ikke hjemme, og hun havde fået lov til at holde et rigtigt middagsselskab. Hun havde inviteret tre af sine veninder og deres kærester. Jakob kendte ikke nogen af drengene, men han vidste, at en af dem hed Olav. En af de andre gik vist på handelsskole, og den sidste var i lære nede i Sportsmaster. Til gengæld havde han selvfølgelig hilst på pigerne masser af gange før sammen med Nina. De var søde nok og en del af en større flok, Nina altid hang ud med.

“Vil du hjælpe mig med at dække bord?” råbte Nina ude fra køkkenet.

“Allerede?” Han strakte hals og så på uret på dvd’en. Klokken var kun to, og gæsterne var først inviteret til klokken syv.

“Ja, vi kan ligeså godt få det gjort nu, så vi ikke bliver stressede senere på dagen.” Nina stod ellers allerede med stressrøde kinder i køkkenet. Bag hende bugnede et kaos af madvarer, som hun skulle bruge til deres treretters menu. Det måtte have kostet en formue, men hun havde overtalt forældrene til at betale.

“Dugen ligger ovre i den andenøverste skuffe.”

Jakob åbnede skuffen. Der var flere duge i, men han valgte den blå, fordi den var pænest, og det var ikke til at se, hvis der kom lidt pletter på den. Det var ikke fordi

han selv havde enormt lyst til det selskab, men det betød meget for Nina. Og Nina betød meget for ham.

“Hvilke tallerkener skal jeg bruge?” spurgte han.

“Vi skal da bruge de fine, synes du ikke? De står henne i glasskabet.”

Jakob fandt tallerkener og bestik og glas frem. Han sørgede omhyggeligt for, at tallerkenerne kom til at stå lige over for hinanden og at lægge kniven til højre for tallerkenen. Til sidst lagde han en lille serviet oven på hver tallerken, som hans mor plejede at gøre, når de havde gæster derhjemme.

Nina var tilbage i døråbningen. “Nej Jakob, den der dug den går bare ikke,” sagde hun

“Den er da meget pæn?”

“Nej, den er gammel, og den passer overhovedet ikke til de roser, jeg har købt, der skal stå midt på bordet. Kan du ikke se det? Tag den hvide i stedet for.”

Jakob sukkede og begyndte at sætte alle tallerkener, glas og bestik over op sofabordet, så han kunne lægge den anden dug på og flytte det hele tilbage igen.

Det var et cirkus med den middag, men lige da han skulle til at brokke sig og bede Nina om at slappe lidt af, kom hun ind i stuen og holdt om ham. Hun gav ham et langt knus og et godt kys.

“Det var i det mindste godt, vi begyndte at dække bord i god tid,” sagde hun og forsvandt tilbage til sine gryder.

Han ville helst ikke blande sig. Han anede ikke selv, hvordan man lavede mad, og Nina var både ved at lave laksemadder, flødekartofler og en eller anden steg og bage kage til dessert. På én gang. Det var bedre for dem begge, at han holdt sig væk, så han lagde sig i stedet tilbage på sofaen og så lidt fodbold.

Ninas mobiltelefon ringede ude i køkkenet.

“Kan du ikke lige tage den, jeg er lige midt i noget,” råbte hun. Men da han kom ud i køkkenet, var telefonen selvfølgelig for længst holdt op med at ringe.

“Hvem var det?”

Han så på displayet. “Det var Lærke,” sagde han.

“Gad vide, hvad hun vil ...”

“Ja ...”

“Jamen så ring hende da op og hør. Det kan være, hun vil høre, om de skal have øl eller vin med til maden.”

Jakob nikkede og ringede op.

“Hvad vil hun?” råbte Nina igen, mens han sagde hej. Nina havde sved på panden nu. Måske, fordi hun var ved at smøre otte skiver franskbrød, men samtidigt var ved at lave noget med æg i en skål. Hele køkkenbordet var så fyldt med madvarer, at der nærmest ikke var en bar plet tilbage, som hun kunne lægge sine franskbrødsskiver på.

“Hun spørger, om Katrine må komme med til middagen i aften.”

Nina rejste sig fra sin foroverbøjede stilling ved køkkenbordet og så undrende på ham.

“Katrine?”

“Ja. Lærke siger, Katrine har hørt om festen, og at hun er helt vildt ked af, at hun ikke er inviteret med.”

Nina sukkede og himlede med øjnene. “Men det er jo fordi, hun ikke har forstået, at det ikke er en fest. Det er en middag,” sagde hun.

“Lærke siger, hun gerne vil dele sin mad med Katrine, hvis det er det, der er problemet,” gengav Jakob fra Lærke i telefonen.

“Nej. Det kan hun altså ikke. Jeg har slet ikke laks nok. Og det her er ikke bare en middag. Det er jo en PAR-middag. Og Katrine har ingen kæreste. Det går bare ikke. Hun vil også bare kede sig, hvis hun kommer alene.”

“Men Lærke siger, Katrine er ligeglad. Hun vil bare gerne med.”

“Nå, men så kan Katrine jo bare overtage Lærkes plads,” snerrede Nina.

“Skal jeg sige det til hende?” spurgte han med hånden over telefonen for at dæmpe deres snak.

“Selvfølgelig. Det er jo sådan, det er.” Han gjorde, som han fik besked på.

“Hun siger, at det ikke var sådan ment,” sagde Jakob og sagde farvel og på gensyn til Lærke.

Nina vendte tilbage til laksemadderne. Hendes bare arme, der var smøget op, for at hun ikke skulle få alt muligt mad på dem, rystede. Jakob gik hen og holdt om hende.

“Så, så Nina. Det går jo nok. Det behøver jo ikke at være så fint. Vi skal bare hygge os.” Jakob kunne godt lide Katrine. Det ville være helt fint for ham, hvis hun kom med.

“Men det er bare så ledt af Lærke. Hun VIDSTE jo godt, at det var en parmiddag, men så ringer hun alligevel og plager om, om Katrine må komme med, og så får hun MIG til at være den lede heks, der siger nej,” snøftede Nina. “Og jeg står her

og bruger hele min dag på at lave alt muligt lækkert, og det er mine forældre der betaler det hele, og så er de sådan. Det er bare ikke fair. Og jeg kan slet ikke overskue det hele, og det er meget sværere at lave den chokoladekage, end jeg troede ... ”

“Nej, det er rigtigt. Nina. Men det tænker de jo ikke på,” sagde Jakob og gned hende på ryggen. “Nu skal du ikke lade det gå ud over din fine middag.”

“Det er ikke bare min middag. Det er vores middag,” sagde Nina.

“Selvfølgelig,” svarede Jakob og smilede til hende. “Men det er jo dig, der har alt maset. Skal jeg hente en øl til dig?”

“Nej tak. Men jeg vil gerne have en cola. Hvis du gider at gå på tanken.”

Jakob trak i jakken og var allerede i tre spring på vej væk ned ad havegangen, da Nina åbnede vinduet og råbte efter ham:

“Køb også en pakke tændstikker. Til lysene.”

“Det skal jeg nok.”

Klokken fem minutter i syv stod Jakob og blomstrede akavet med en øl i hånden og ventede på de andre gæster. Det havde været en barsk eftermiddag. Mest, fordi der var så meget, Nina skulle nå. Lige nu var hun på badeværelset for at tage lækkert tøj og sminke på og havde ladet ham om at tage imod. Køkkenet lignede stadig noget, der havde været til fest rigtig længe og trængte til at sove, men Nina var først lige blevet færdig med at snitte kartofler, så hun havde været nødt til bare at lukke døren derud.

“Du skal sørge for, at de ikke ser køkkenet. Jeg kan slet ikke have, at det ser sådan ud. Jeg burde jo have vasket op,” peb Nina, før hun forsvandt ud på toilettet. “Jeg har bare aldrig lavet tre retter mad før ... det tog så lang tid. Og jeg skulle skrælle så mange kartofler, og jeg er simpelt hen så langsom til at skrælle kartofler.”

“Jamen, jeg kunne da godt have skrællet de kartofler,” sagde Jakob.

“Ja, det kunne du faktisk godt. Men du lå jo bare inde og så fodbold. Og så var det nemmere bare at gøre det selv,” bed hun. “Du kunne godt have spurgt, om der var noget, du kunne hjælpe med.” Han tænkte, det kun var noget, hun sagde, fordi hun var stresset og holdt sin mund.

Og nu stod han i sin nye sorte skjorte med de lyserøde striber, der var lidt for lang på ærmerne, men som matchede med Ninas bluse, og ventede på gæsterne. De dukkede op lidt efter lidt. Pigerne duftede fantastisk og så rigtig godt ud. De

kvidrede og gav kindkys til hinanden og selvfølgelig også til Nina, der kom ud fra badeværelset med en sky af damp efter sig. Drengene holdt sig lidt mere tilbage. De kendte jo ikke hinanden så godt. Men de smilede og gav hånd.

“Jeg har en lille ... værtindegave ... med,” sagde Le og rakte Nina en buket blomster. Hun så pludselig helt genert ud. Det lignede ellers ikke hende.

“Neej, hvor var det betænksomt af dig,” sagde Nina. Og kiggede sig rundt efter et sted at stille blomsterne.

“Sætter du dem ikke lige i vand, Jakob? Der er en vase ude i køkkenskabet. Og husk at lukke døren.

“Det var min mor, der købte dem,” sagde Le. “Jeg vidste ikke, hvad det var passende at have med.

“De er helt rigtige,” sagde Nina. “Og de passer jo til lysene”.

Mens Jakob kantede sig ud i køkkenet og begyndte at lede efter en vase, kunne han høre, at Nina var begyndt at fortælle historien om, at han havde lagt en helt forkert dug på, som blomsterne fra Le slet ikke ville have passet til, men at det heldigvis var blevet opdaget i tide.

Nina fortalte folk, hvor de skulle sidde. De sad dreng-pige-dreng-pige, og alle pigerne havde deres kæreste på højre side. Jakob hjalp hende med at bære laksemadderne ind på bordet.

“Næh, hvor ser det lækkert ud,” sagde Lærke.

“Tak,” sagde Nina.

“De smager også rigtig godt,” sagde Olav.

“Det er laks nede fra Føtex,” sagde Nina.

Og så var der ikke rigtig nogen, der sagde mere.

Jakob syntes, det var mærkeligt. Der plejede ellers altid at være nok at snakke om, når pigerne var samlet, og han var heller ikke selv sådan en, der havde svært ved at snakke med andre mennesker, men der var et eller andet med denne aften, der var anderledes. Det var, som om den nye skjorte med de lyserøde striber strammede så meget i halsen, at han ikke rigtig kunne finde ud af at sige noget.

“Vi fik stil for i dag. Vi skal skrive om vilkår for fremmede i Danmark,” sagde Nina ud over hele bordet. “Det er bare så snævert et emne. Det ville være nemt nok at skrive, hvis man boede i København ... men jeg bor på Møn. Hvad ved jeg om at være fremmed?”

“Nej, og så skal vi allerede aflevere på næste onsdag. Og vi har også en prøve i

historie,” sagde Camilla og stak til resterne af sin laks.

“Nå, men måske er stegen klar.” Nina rejste sig og gik ud mod køkkenet. “Kommer du ikke lige med, Jakob? Der er noget, jeg gerne vil snakke med dig om.”

Hun lukkede døren bag dem.

“Du bliver altså nødt til at snakke lidt med drengene,” sagde hun til ham.

“Ja ... men ... jeg kender dem jo ikke rigtigt,” sagde Jakob.

“Nej, men de kender heller ikke hinanden,” sagde Nina. “Spørg dem om ... hvad som helst. Det er jo os, der er værterne.”

Han lovede at gøre sit bedste. “Skal jeg tage stegen med ind?” spurgte han.

“Ja, men gå ind og hent laksetallerkenerne først.”

Mens han hentede de snavsede tallerkener fra forretten, tænkte han på, hvad han skulle spørge om, men han kom ikke rigtig på noget. Hverken da han bar laksen ud eller oksen ind. Der var ikke nogen, der havde prøvet at skære en steg ud før, men Jakob gjorde sit bedste. Kødet havde fået lidt for meget efter hans smag, for det var næsten helt gennemstegt, men alle roste Nina i høje toner. Og hun strålede som en smuk sol ved siden af ham, mens hun holdt hans hånd under bordet. Og flødekartoflerne var også rigtig gode.

“Øhm, så I kampen mellem Brøndby og FCK i eftermiddag?” spurgte han Olav, der sad modsat for ham. Han var nødt til at bøje sig lidt til højre for at se ham mellem de to buketter blomster.

“Ja, det var den vildeste brænder med det straffespark,” sagde Olav og rettede sig op i stolen.

“Nu tror jeg altså også, de har fået nok i Brøndby. De sælger ham inden sæsonen er gået. Det er det femte straffespark, han brænder i år,” blandede Les kæreste, Peter, sig. “Jeg har læst, at Ajax skulle være interesseret i at købe ham.”

“Nej, hvor har du læst det? Jeg troede kun, de ville lease ham for en periode,” svarede Jakob.

“De er i hvert fald nødt til at finde en anden til den højre wing-plads. Ellers så taber de bare hele det forspring, de fik tidligere på sæsonen. De har jo ikke scoret et eneste mål i hvad er det ... fem kampe?”

“Seks,” rettede Olav, og de andre drenge nikkede alvorligt.

“Kan vi ikke for en gangs skyld snakke om noget andet end fodbold,” brød Nina ind.

“Vi kan da snakke om noget, vi alle sammen kan være med til.”

“Ja selvfølgelig,” sagde Jakob. Og knappede den øverste knap i skjorten op.

“Guuud, kagen,” sagde hun i det samme og sprang op.

“Er den brændt på? Jeg kan da ikke lugte noget,” sagde Lærke.

“Nej, jeg har glemt at sætte den i ovnen,” sagde Nina. Hun lød, som om hendes bedstemor lige var død.

“Det gør da ikke noget,” sagde Olav.

“Jo, for nu skal I bare sidde og vente ... og jeg havde lige timet det hele,” klynkede Nina. Hun var igen ved at være godt presset. Selvom hun havde makeup på, kunne Jakob sagtens se, at de hektiske røde kinder var vendt tilbage og lurede lige neden under brun-cremen.

“Nej, det skal du altså ikke tænke på,” sagde Le. “Det er da bare godt at holde en pause. Så hjælper vi med opvasken imens.” Hun havde allerede rejst sig med sin tallerken.

“Nej. Nej, det vil jeg ikke have. I er gæster,” sagde Nina. “Nej, jeg synes, I skal gå ud og få lidt frisk luft, og så ordner Jakob og jeg køkkenet imens.”

“Nej, hold nu op Nina. Lad drengene gå ud og ordne deres fodboldsnak, så tager vi lige opvasken,” sagde Le.

Jakob mærkede Ninas øjne brænde mod ham, men han så ned. Han trængte til frisk luft. Eller måske trængte han tværtimod til dårlig luft. Et sug fra en festsmøg ville slet ikke være af vejen lige nu. Og det var langt at foretrække frem for at slås med kaoset ude i køkkenet – især når Ninas veninder nu havde sagt, at de gerne ville gøre det og syntes, det var hyggeligt. Han ville hellere være fri.

Kort efter sad de og småfrøs ude på trappen. Der var ingen af de andre drenge, der røg, men da Jakob sagde, han ville gå ned på tanken efter en pakke, fulgte de andre alligevel med. De snakkede om fodbold, og om tv-serier, mens de gik og frøs med hænderne dybt begravede i bukselommerne side om side. Det var pludselig meget nemmere, end inde ved bordet.

“Har du kendt Nina længe?” spurgte Olav.

“Jaeh ... fire måneder,” svarede Jakob. “Hvorfor?”

“Hun er ... sød,” sagde Olav.

“Og hun laver rigtig gode flødekartofler,” grinede Peter.

På vej tilbage til det lille parcelhus begyndt Lærkes kæreste, Mikkel, at opføre sig mærkeligt. Han hørte ikke efter, da Olav spurgte, hvordan det var at være i lære i Sportsmaster, men så sig i stedet for hele tiden rundt på de tomme gader. Pludselig

stoppede han helt op og tog sin mobil op ad lommen og trykkede på den.

“Hov, jeg har fået en sms. Det er fra min mor,” sagde han, men det var hele tydeligt for alle, at det var løgn. Mikkel glemte for eksempel at trykke på telefonen, da han ‘læste’ den. “Øhm ... det er jeg sgu ked af, men jeg er nødt til at smutte,” sagde han så og slog beklagende ud med mobiltelefonen. Min mor har nattevagt, og min lillesøster er blevet syg. Så jeg er nødt til at passe hende,” sagde han og tilføjede hurtigt. “Det er noget med maven ... ja, det skrev min mor.”

“Hvad med pigerne. Hvad skal vi sige til Lærke ... og til Nina?” spurgte Jakob.

“Øh. Det er ikke nødvendigt at sige noget. Jeg sender hende bare en SMS,” sagde Mikkel. “Hov, der er min bus,” og så spænedes han ned ad bakken og flygtede væk fra det øvrige middagsselskab i linje 28.

Pigerne blev selvfølgelig lidt lange i ansigterne, da drengene kom hjem uden Mikkel.

“Men hans lillesøster er 15. Hun kan da sagtens være alene,” var Lærkes eneste kommentar, før hun gik ud i gangen med sin mobiltelefon og blev der temmelig længe, og det satte en naturlig dæmper på resten af aftenen.

Gæsterne gik tidligt. Nina foreslog ellers, at de fjernede møblerne og dansede i stuen, men Olav og Camilla var nødt til at gå, fordi Olav skulle tidligt op og gå med aviser, og da de sagde farvel kort efter kagen begyndte Le og Peter også at rejse sig.

“Går I alle sammen?” spurgte Nina.

“Ja. Jeg er bare pludselig blevet så træt. Men det var en rigtig dejlig middag, Nina. Superhyggeligt,” sagde Le.

“Jeg går også,” sagde Lærke og kindkyssede Nina på begge kinder. Jeg skal hjem og slå Mikkel ihjel. Men jeg kan godt blive og hjælpe med det sidste af opvasken og tage et enkelt glas først, hvis du synes.”

“Nej, det er ok. Jeg er vist også selv lidt træt,” sagde Nina og fulgte Lærke ud. Hun blev stående i døråbningen og strøg sine overarme. Jakob gik ud og holdt om hende og sammen så de gæsterne forsvinde.

“Det gik jo fint,” sagde han.

“Hvad mener du?” Hendes stemme var iskold.

“Ja, de sagde alle sammen, det var så hyggeligt,” sagde han. “Og der var flere af gutterne, der sagde, det var vildt gode flødekartofler. Det sagde de, da vi var nede på tanken.”

Hun kiggede på ham med små, sammenknebne øjne.

“Er der noget galt, søde?” spurgte Jakob.

“Sig mig fatter du slet ikke, at jeg er skidesur på dig?” spurgte hun.

“Øh. På mig?”

“Ja, på dig.” Hendes stemme var rolig og velovervejet. Det forvirrede Jakob endnu mere, for den passede slet ikke til det vrede udtryk i hendes øjne.

“Jeg synes virkelig, du svigtede mig gang på gang i aften. Og du vidste godt, hvor træt jeg var, efter jeg har slidt ude i køkkenet hele dagen. Men du opførte dig bare, som om du var en gæst. Du tog slet ikke noget ansvar. Så er det da klart, det bliver en lorteaften,” hvædede hun.

“Jamen, det blev jo ikke en lorteaften, søde. Alle gæsterne har jo hygget sig.”

“Så var de nok ikke gået inden klokken ti,” bed hun ham af. “Og du stak også bare af ned på tanken, selvom jeg direkte havde bedt dig, om at du hjalp mig med at holde folk fra køkkenet. Du stod bare og morede dig ude på trappen, mens jeg stod med snavs og gryder og lortekøkkenet. Det kunne du simpelthen ikke være bekendt.”

“Jamen, jeg troede.”

“Du er simpelt hen så umoden. Jeg troede, jeg kunne regne med dig.” Hendes øjne lynede. Et kort øjeblik troede han, hun ville stikke ham et par på skrinet.

“Jamen, det kan du da også.”

“Nej, det kan jeg helt tydeligt ikke. Du lod bare mig stå med det hele. Det var jo vores middag. Men du tænkte kun på dig selv. Og sådan gør man bare ikke Jakob. Kan du ikke forstå det? Det er bare ikke sådan, at man er en ordentlig kæreste. Du er en virkelig rådden kæreste, og jeg er simpelt hen så skuffet.”

Han svarede ikke. Det nyttede alligevel ikke noget.

“Har du slet ikke noget at sige til dit forsvar? Skal du bare stå der og glo med åben mund? Hvorfor gjorde du det? Det var jo VORES middag,” gentog hun og havde efterhånden fået sig talt pænt op i lydniveau.

“Nej, det var altså mest din middag,” forsvarede han sig.

“Hvad?”

“Ja, jeg synes jo, det var hyggeligt, men det var altså dit projekt.”

Det var som at trykke på en knap. Nina lod døråbningen stå åben ud til villavejen og stormede ind i stuen, hvor hun kastede sig på sofaen og begyndte at græde. Det var ikke nogen høflig, diskret gråd. Den var hjerteskræende og skinger, og hendes

smalle skuldre rystede i den lyserøde top. Jakob stod rådvild tilbage. Så lukkede han yderdøren og gik hen til hende.

“Såå, søde,” hviskede han. “Det var jo ikke min mening at gøre dig ked af det.”

“Men det GJORDE du,” græd hun og vendte sig væk fra ham. “Jeg havde glædet mig så meget, og jeg havde forberedt det hele, og vi skulle have danset til langt ud på natten og siddet og snakket hyggeligt alle sammen over bordet, og det hele blev bare helt forkert.” Hun trak vejret for at få plads til flere tårer. Han strøg hende over det flotte krøllede hår. “Og jeg havde en flaske Baileys liggende ude i køleskabet, men den fik vi slet ikke taget hul på.”

“Så så, søde,” gentog han, mens han blev ved med at stryge hende over håret. “Det var en fin aften. Det var det virkelig. Såå. Undskyld. Undskyld. Det var virkelig ikke min mening at gøre dig ked af det. Jeg skulle selvfølgelig have hjulpet lidt mere. Det kan jeg godt se ... nu.”

“Kan du det? Mener du det? Virkelig?” snøftede hun ned i puden.

“Ja, selvfølgelig mener jeg det.”

Endelig vendte hun sig mod ham og græd ned i hans bryst i stedet for.

“Nu kan du bare gå i seng. Så tager jeg det sidste af opvasken,” sagde Jakob. Hans sorte skjorte med de lyserøde striber var våd og sortsnasket fra hendes sminke, der var blevet tværet ud over den.

“Bare den nu kan tåle, at blive vasket. Du skal sige til din mor, at den kun kan tåle 30 grader,” sagde hun. Så tog hun sine høje sko af og gik ud på badeværelset.

(Malene. Odense)

Kapitel 11

Malenes torsdagsaffære

Telefonen ringede, mens Malene var i bad. Det var slet ikke usædvanligt, for Malenes telefon ringede ofte, men det var bare så irriterende alligevel, fordi det var torsdag, hvor hun brugte timer på bare at nyde at være alene med sig selv. Hun masserede skrubbecreme over hele kroppen, barberede ben og armhuler, vaskede hår, gav det balsam og hårkur, plukkede øjenbryn, fjernede gammel neglelak, filede negle og lagde ny lak på. Og til sidst det allerbedste: Hun smurte hele kroppen ind i

en fed hvid creme, som var alt for dyrt til hende, men som hun alligevel brugte næsten alle de penge, hun tjente ved at være babysitter på. Og så var der selvfølgelig selve ritualet med at tænde duftlys i små farvestrålende glas i vindueskarmen, lægge de rene og tørre badehåndklæder i tørretumbleren, så de var ekstra varme og lækre, når hun skulle bruge dem, og fornemmelsen af at gå hen over fliserne med gulvvarme på bare fødder, før hun lod sin cremefarvede morgenkåbe glide ned på gulvet, og hun selv krøb op i badekarret med alt det lækre, varme vand, der denne torsdag aften duftede af roser og lavendel.

Da telefonen ringede, havde Malene lige fundet sig til rette i karret, og derfor blev hun ekstra irriteret over at blive forstyrret. Hun lavede altid vandet så varmt, at hun var nødt til at sænke kroppen ned lidt af gangen, for at chokket ikke skulle være for stort. Da hun nu løftede den ene fod ovenud af vandet, var huden krebserød, men det var bedst sådan, for når man elskede sit badekar så højt, som Malene gjorde, var vandet nødt til at være varmt i starten, så hun ikke blev kold og var nødt til at stå op før tid.

Hun lukkede øjnene og drømte om Kenny. Det var et lidt kikset navn, men det var til gengæld også det eneste ved Kenny, der var kikset. Kenny havde kort, tykt hår, som strittede i alle mulige retninger. Om sommeren var det næsten hvidt, men hen over efteråret og vinteren blev det mørkere og gyldent. Han havde blågrønne øjne med lange, lange mørke vipper om, og hans mund lyste ofte op i en blændende smil. Han havde en lille smule skæve tænder, men det var på sådan en ualmindeligt charmerende måde, der fik ham til at minde en lille bitte smule om en ulv. Han havde en lang, lige næse og skinnende smuk hud. Hun havde lagt nøje mærke til ham i flere måneder, og hun kunne ikke mindes, hun nogen sinde havde set en bums i panden af ham. Og så duftede han. Hun havde prøvet at snuse lidt til forskellige herredufteovre i Matas sammen med Pernille, men hun havde endnu ikke fundet ud af, hvad det var for en, han brugte. Den duftede af citrus og mørkt træ i en fortryllet skov og en frisk løbetur ved vandet på én gang.

Malene lænede sig tilbage i det varme vand, der gav en sprød lyd og fandt sig til rette om hendes hud. Og hun tænkte på Kenny i bar overkrop, når han efter idræt tog sin svedige trøje af allerede inde i hallen. Lang og stærk og senet og slank. Skulderbladene, der fik huden til at skinne og se endnu mere levende ud, når han strakte sig på vej ud i baderummet. Badet ... Tanken om Kenny i bad. Under

bruseren med damp over det hele og lukkede øjne. Hun forestillede sig, at han smurte sæbeskum over hele kroppen. Også ned mellem benene. Og imens fandt Malenes egen hånd ned mellem hendes egne. I fantasien var Kenny alene i skolens brusebad, og hun kom intetanende ind i omklædningsrummet, fordi hun skulle hente sin brors sportstaske, som han havde glemt. Hun fangede Kennys blik. Han var helt varm og våd derhenne under bruseren.

“Åh undskyld,” sagde hun i sin fantasi. Og Kenny så forlegen ud, men smilede så til hende. Med det der store, brede, altopslugende smil.

Malene lod langsomt fingeren glide op langs indersiden af sine lår.

“Kenny,” hviskede hun.

Og så ringede telefonen. Hun havde glemt at sætte den på lydløs. Malene glippede forvirret med øjnene og lænede sig ærgerlig ud over kanten på karret og så på displayet. Det var Pernille. Pernille vidste ellers godt, at torsdag var Malenes wellnessaften i badeværelset, og at hun først ville forstyrres efter ni. Ligesom forældrene vidste, at de torsdag var nødt til at bruge gæstetoilettet, fordi Malene havde booket det store badeværelse. Når Pernille alligevel ringede nu, måtte det være vigtigt.

Malene rejste stod ud af det varme vand. I det samme holdt telefonen op med at ringe. Hun tog sin badekåbe på og svøbte et af de håndklæder om håret, som hendes mor vaskede med lidt for meget skyllemiddel, for at de skulle være ekstra bløde. Så satte hun sig på den lille stol, hun ellers lagde sit brugte tøj på og ringede til Pernille.

“Hej. Undskyld jeg ringede på en torsdag,” sagde Pernille med det samme. “Jeg ville bare lægge en besked. Jeg troede, du var på lydløs.”

“Ja, men det glemte jeg,” sagde Malene og lagde ikke skjul på, at hun var rigtig ærgerlig.

“Har du hørt min besked?”

“Nej. Er der sket noget?”

“Ja selvfølgelig er der sket noget. Ellers ville jeg da ikke ringe til dig på en torsdag! Min storebror har lige haft besøg af sin ven, Lasse. Du ved, ham med det lange krøllede hår, der altid kniber øjnene sammen, når han spiller fodbold.”

“Mmm.” Malene havde styr på 90 procent af drengene på den skole de gik på. I hvert fald dem på deres egen årgang og over. Det var ret ligegyldigt med de yngre.

“Og ... Allan,” ... det var Pernilles storebror ... “kom ind og fortalte, at Lasse synes,

at Sofie er vildt sød, og han havde spurgt om alt muligt, fordi han vidste, hun går i min klasse.”

“Det er løgn!” Malene glemte sin bitterhed over at blive afbrudt i badet. Det VAR spændende nyheder, Pernille ringede om.

“Men hvad sagde han så. Lasse? Vil han ringe til hende?”

“Nej, det er jo det, der er problemet. Han synes jo, hun er sød, men Allan tror ikke, han tør gøre noget.”

“Jamen, det ville bare være så godt for hende ...”

“Ja. Det var også det, jeg tænkte. Hun trænger til at der kommer en sød fyr og får lidt liv i hende, så hun kan blive som i gamle dage.”

“Præcis,” sagde Malene og trak benene op under sig på stolen. “Men tror du, hun siger ja, hvis han nu ringer til hende?”

“Næh,” sukkede Pernille.

“Han er ellers meget sød, er han ikke?”

“Jo han er. Og han ville tage masser af hensyn.”

“Måske er det netop det, der er problemet,” sagde Malene og nulkede hud af sin ene tå. “Måske trænger hun allermest til, der bare kommer en, der ikke ved noget om, at hendes far er død af kræft, og siger: “Kom her Baby. Nu skal vi ud og ture hele natten.”

“Men så længe, der ikke kommer en eller anden fremmed superhelt ridende ind i byen, kan det være, vi må nøjes med Lasse Olsen,” sagde Pernille.

“Ja ... men det er sgu da også fedt. Det er i hvert fald en begyndelse. Men vi skal stadig både have ham til at tage sig sammen til at ringe til hende og ...”

“... og hende til at sige ja,” gjorde Pernille sætningen færdig. “Jeg tror godt, jeg kan klare den med Lasse. Det får vi bare Allan til at sørge for. “Men det er værre med Sofie.”

“Hun går aldrig med til det,” sukkede Malene. “Men det må da for pokker snart holde op. Selvfølgelig savner hun sin far ... men hendes far ville da ikke ønske, at hun bare sad og græd inde på sit værelse.”

“Min mor siger, det tager mindst et år at sørge,” sagde Pernille.

“Men hun må også godt sørge,” svarede Malene. “Hun skal bare prøve at leve en lille bitte smule imens.”

“Hendes far skrev et brev til hende, før han døde, som hun fik på sin fødselsdag,” sagde Pernille.

“Åhr hvad. Det vidste jeg ikke. Har hun fortalt dig, hvad der stod i det?”

“Nej. Bare at det var mærkeligt, og at det var ligesom om, han var der, selvom han var død. Som om han stod lige ved siden af og talte til hende. Det er bare så synd for hende. Hvis min far kom og sagde, at han havde kræft og skulle dø, så ville jeg altså også blive rigtig ked af det ... meget længe.”

“Selvfølgelig ville du det. Men din mor ville til gengæld synes, det var en fest.”

“MALENE.”

“Ja undskyld.” Malene blev alligevel ved med at fnise indvendigt. Der var ingen, der kunne skændes så længe og så højt som Pernilles forældre.

“Hvis vi bare kunne få hende til tro på, at hendes far ville ønske, hun gik ud med Lasse ...”

“Mmm.” Malene blev pludselig opmærksom på, at huden under hendes fødder var ru. Hun trængte til at give den en omgang med pimpsten og et tykt lag af den særlige fodcreme, hun havde fået af sin faster.

“Jeg tror ikke på det,” sagde hun så og sukkede. “Det er for tidligt, Pernille. Med mindre, vi ligefrem kan få Sofies fars ånd til at komme og sige, at hun skal gå på date med Lasse, siger hun aldrig ja.”

De var begge tavse. Så lyste Pernilles stemme op.

“Jeg har en kusine ovre i København, der hedder Kira. Hun går op i alt det der med tarotkort og ånden i glasset og sådan noget. Hun kan måske hjælpe os.”

“Hende den sære?”

“Nja ... hun er skide sød. Hun er bare lidt alternativ og fra København.”

“Men Pernille. Har du så tænkt dig, at hun skal mane Bjarnes ånd frem? Tror du Sofie går med til det? Og hvad med Sofies mor?”

“Nej, det tror jeg slet ikke, jeg tør,” sagde Pernille. “Vi legede engang ånden i glasset, hvor glasset gik i stykker, og der gik et halvt år, før jeg turde sove med lyset slukket igen. Men vi kan jo bare lade som om. Kira kan sagtens få det til at virke, som om vi snakker med Sofies far. Og så får vi hende til at sige, at Bjarne synes, det er på tide, Sofie går i biffen, og at Lasse er en flink ung mand.”

“Men tror du, Sofie går med til det?”

“Ja! Sofie vil da gå med til hvad som helst, hvis det kan give hende chancen for at snakke med Bjarne igen,” sagde Pernille.

“Men ... men det er jo snyd. Vi narrer hende jo,” sagde Malene.

“Ja, på en måde, men på en måde så alligevel ikke. Det er jo noget vi gør, fordi det

er godt for Sofie,” sagde Pernille. “Og hvis vi ikke gør noget, så sker der bare ingenting.”

“Nej ... det er jo det.”

“Jeg tjekker lige med Allan, om Lasse virkelig mener det. Og så ringer jeg til Kira. Hun vil elske det,” sagde Pernille.

Malene lagde telefonen ved spejlet og gik tilbage til sit bad. Hun stak hånden ned i vandet, men det var desværre slet ikke så varmt og godt, som hun gerne ville have det.

“Pokkers,” sagde hun til sig selv og tændte for den varme hane. “Nu står Kenny og fryser forgæves under bruseren. Så må jeg jo begynde forfra.”

(Kira. Odense)

Kapitel 20

Åndernes Magt

De sad fire piger omkring bordet fra Ikea i en villa et sted i Odense, der bar det hyggelige navn, Kanefarten. Sofies mor var ikke hjemme, og Kira havde givet mystikken hele armen, da hun pakkede sin kuffert ud. Hun lagde et stykke sort velour hen over bordet, rullede gardinerne helt for og skiftet de hvide lys i messingstagerne ud med de medbragte sorte. Hun havde røgelse med til at pirre næserne, og mens hun dækkede op, spillede hun en sær irsk cd med en kvinde, der lød som en banshee på dope. Hun havde fået den af Aske en gang, han havde været på ferie.

“Det er for at lade rummet med de rigtige energier,” havde hun sagt til Sofie, der fulgte spændt med fra dørkarmen sammen med Kiras kusine, Pernille. “Røgelsen tænder lugtesansen, musikken høresansen, lysene tænder synssansen, og det bløde stof stimulerer følesansen. Det sikrer den rigtige balance.”

Det var løgn, men hun havde lovet sin kusine at være rigtig hekset, og derfor havde hun opfundet et ritual til lejligheden. I virkeligheden havde det været nok bare at tage tarotkortene frem og lade Sofie tale sig frem til løsningen, men ifølge kusinen skulle der hårdere midler til for at rive Sofie ud af sorgen og tilbage til livet.

Kira lagde en sort plade oven på dugen, og spredte sine håndmalede bogstaver og tal ud over den sammen med et stykke papir med ordet ‘ja’, et med ‘nej’ og et med

‘Farvel’ på. Hun havde sin lille plakette med, der havde hjul under, der kunne dreje i alle retninger, og som pigerne hver skulle sætte en finger på, når de om lidt skulle i gang med at påkalde Sofies afdøde fars ånd.

“Jeg synes altså, det er lidt uhyggeligt. Er I sikre på, der ikke kan ske noget slemt?” spurgte veninden Malene. Hun var klædt lige så hvidt, som rummet var mørkt.

“Jeg ved, hvad jeg gør. Det er ikke farligt.”

Kira smilede indvendigt. Det var vigtigt, at Sofie troede på det, der skulle ske, og det var kun godt, hvis Malene og Pernille blev en smule utrygge, selvom de godte vidste, ritualet var fup. Det fik det hele til at virke mere overbevisende.

“Er I klar?”

Pigerne satte sig med hinanden i hænderne og kiggede ned på brættet, mens Kira sagde, at de var her for at etablere kontakt med Sofies far, Bjarne, og at deres fælles energier skulle bølge og danne bro mellem de levendes og de dødes verden, som de nu dannede bro mellem pigerne om bordet. Så talte hun til tre, mens hun langsomt og højtideligt fik dem alle til at løfte og sænke deres rundkreds i takt. På ‘tre’ brød hun cirklen ved at give slip med sine hænder og gjorde tegn til, at de alle skulle sætte en finger på plaketten.

Kira havde brugt ouijabræt mange gange. Både for alvor og for sjov. Allerede da hun gik på efterskole, fandt hun fornemmelsen for, hvordan hun kunne lægge presset på fingeren, så hun kunne styre plaketten i en særlig retning, uden de andre mærkede, at de blev manipuleret med. De evner brugte hun nu, og hun kunne se, at det virkede. Malene og Pernille sendte hinanden nervøse øjekast, da plaketten langsomt gled hen over bogstaverne: d-e-t--e-r--m-i-g--b-j-a-r-n-e, mens Sofie sad sammenbidt og koncentreret på den anden side af bordet.

“Hvad har du at sige Bjarne?” spurgte Kira.

“j-e-g--e-r--k-o-m-m-e-t--f-o-r--s-o-f-i-e-s--s-k-y-l-d,” stavede plaketten i en langsom, vedvarende bevægelse.

“Og er der noget særligt, du vil sige til Sofie?” spurgte Kira.

Stemningen var så tyk, at man kunne skære i den, mens den lille plakette tøvede og så begyndte at danse hen over bogstaverne:

“j-e-g--e-ls-k-e-r--d-i-g--s-å--h-ø-j-t-m-i-n--p-i-g-e---m-e-n--d-e-t--e-r--p-å--t-i-d-e--
-“

Det havde kun været tænkt som et opvarmningssvar, der skulle gøre Sofie glad,

men de kom aldrig længere. Sofie slap plaketten og rykkede stolen voldsomt tilbage, som om hun havde brændt sig. Stolen skurrede højt på trægulvet, og de tre andre for sammen og stirrede forskrækkede på hende. Hendes ansigt var blegt, og hun så ud, som om hun var på nippet til at græde. Kira gjorde sig klar til at trøste og fortælle, at det hele var fup i bedste mening, hvis pigen brød sammen for alvor. "Sig til ham, at han skal holde op," skreg Sofie og holdt sig for ørerne. "Jeg vil ikke høre på hans pis, om at han elsker mig, længere."

De stirrede på hende med åben mund, for det var ikke lige det, nogen af dem havde regnet med at høre.

"Sig det så!" sagde hun vredt til Kira.

"Men, Sofie ... er det ikke rart at vide, at han stadig er her på en måde og tænker på dig?" spurgte Pernille.

"Jeg er ligeglad. Det er for sent. Og han er en stor idiot."

Hun var virkelig rasende. Kira så undrende på Pernille. Hun og Sofie var bedste veninder, men hvorfor vidste Pernille så ikke, hvad der foregik inde i Sofies hoved? Pernille havde sagt, at Sofie var meget opsat på at få en chance for en åndelig snak med sin far, men nu virkede det mest af alt, som om faren havde slået eller på anden måde måske misbrugt datteren, da han var i live, siden hun eksploderede på denne måde.

"Sig det," gentog Sofie.

Kira nikkede og stillede et sort lys på bordet, som hun gav sig til at stirre ind i for at samle noget, der bare mindede om autentisk koncentration igen.

"Hvad skal jeg sige?"

"Du skal sige, at jeg ikke gider at høre på, at han elsker mig."

Kira gjorde, som Sofie sagde.

"Han spørger, hvorfor du ikke gider at høre det. Det er da mærkeligt, og det gør ham ked af det," sagde hun. Heldigvis lod det ikke til, nogle af de andre lagde mærke til, at hun glemte at bruge plaketten.

"Sig til ham at ..." begyndte Sofie.

"Jeg tror, det er bedre, du siger det til ham selv," sagde Kira. Hun var klar over, at hun var ved at bevæge sig ind på et felt, hvor hun skulle holde tungen lige i munden. Terapi forklædt som åndemaning kunne sætte nogle grimme spor, hvis man ikke passede på.

"Du skal bare sige det højt og tydeligt, mens du kigger ind i lyset og holder os

andre i hænderne.”

Sofie nikkede, og de andre greb hendes hænder, så de atter formede en cirkel.

“Jeg er så træt af, at få at vide, hvor højt, du elsker mig,” sagde hun med en lille stædig stemme. “Efter du døde, fortæller folk mig det hele tiden. De siger, hvor højt, du elskede mig, og hvor stolt, du var af mig, og du skrev det også i dit brev til mig, og nu er det det første, du siger her i aften. Jeg gider ikke at høre på det mere,” sagde hun.

Der var helt stille om bordet. Kira anede ikke, hvad hun skulle lade ‘Bjarne’ svare, men var tom for tanker, mens ordene forplantede sig i rummet og indeni hende. Så hørte hun en stemme. Hvis nogen havde spurgt, ville hun hverken have kunnet svare, om det var en mande- eller en kvindestemme, eller hvor den kom fra. Hun lod øjnene flakke fra Malene til Pernille, men de havde tydeligvis ikke hørt noget. Det havde Sofie heller ikke, for hun sad stadig og så sammenbidt ind i lyst, så stemmen måtte være kommet inde fra Kira selv. Det rislede ned langs hendes ryg på samme måde, som hun havde hørt, at det kunne risle ned ad ryggen på professionelle medier, når de fik kontakt med nogen på den anden side. Var det virkelig nu, det skete? Var det her, midt i en fupsitting med nogle helt almindelige piger i Odense, at det for første gang skulle lykkes at få rigtig kontakt?

“Hvorfor vil hun ikke høre det?” sagde stemmen, og Kira førte spørgsmålet videre ud i rummet: “Han spørger, hvorfor du ikke vil høre det?”

“Fordi han,”

“Sig det direkte til ham. Jeg er kun et mellemlid. Lad, som om jeg ikke er her,” sagde Kira.

“Fordi du aldrig sagde det, mens du levede. Jeg gik rundt og troede, du ikke kunne lide os, fordi du bare arbejdede hele tiden, og jeg troede, at du flygtede ind på kontoret for at få fred. Og når du endelig var hjemme, så gemte du dig med din computer og havde overarbejde eller lod, som om du læste avis.” sagde Sofie.

“Og jeg turde ikke sige, jeg ville være mere sammen med dig, for jeg var bange for, at du bare ville sige, at du ikke havde tid, og at du i virkeligheden ikke havde lyst.”

“Det er jeg ked af,” lød det et sted i rummet, som kun Sofie kunne høre.

“Det er han ked af,” sagde hun.

“Men det er bare skide for sent at være ked af det,” sagde Sofie. “Og det er for sent at komme her og sige, at du elsker mig. For du er død. Og jeg hader, at du er død og så pludselig skal til at spille den gode far.”

“Undskyld”

“Jeg ved godt, at man ikke må snakke ondt om de døde, og ... og jeg elsker dig jo far. Ligesom jeg altid har gjort. Men jeg hader dig også. Forstår du det? Jeg hader at du var nødt til at dø, før du kunne finde ud af at være en ordentlig far. Det er bare så ussel.”

“Han spørger, hvad han skal gøre for at gøre det godt igen,” sagde Kira.

“Det må han da bedst selv vide. Det er ham, der er ånden,” sagde Sofie.

“Sofie, jeg tror, du kommer til at fortryde senere, hvis ikke du på en eller anden måde får sluttet fred med dig selv og din far omkring det her,” sagde Kira og ignorerede stemmen inde i hendes hoved, der sagde: “Sig at jeg altid vil være der for hende. Også selvom hun lige nu er vred på mig. Det forstår jeg godt.”

“Jeg har ikke mere at sige til ham lige nu. Han kan godt gå igen,” svarede Sofie med en stædig hvisken.

Nu rømmede Malene sig og bragte med en lidt stammende stemme seancen tilbage til det, hun og Pernille oprindeligt havde tænkt, den skulle bruges til: At få Sofie til at gå ud og holde fest igen: “Men kan han ikke sige noget om, hvad der venter af spændende ting om hjørnet. Om nogen af os møder en eller anden særligt eller sådan noget?” spurgte hun. Hun lavede øjne til Kira, der nikkede, men hverken kunne gøre fra eller til. Lige nu var hun bare kanal for noget andet, og hun var en lille smule nervøs ved det hele.

“Sig, at hun snart vil møde en fyr, der ikke er, hvad han giver sig ud for at være, men at hun bare skal følge sine instinkter, for han er god nok,” sagde stemmen indeni. Kira sagde det højt.

“Jeg gider ikke høre det. Han skal ikke blive ved med at styre mit liv. Det kan jeg godt selv. Få ham til at gå sin vej!” Sofie slap teatralsk Malenes og Pernilles hænder. Kontakten var der stadig, og Kira var nødt til at lave en lukning uden Sofie, der nu sad med hænderne foldet trodsigt over maven. Hun begyndte at svede, for hun var ikke bare nødt til at finde på noget, der virkede overbevisende på Malene og Pernille, men også noget, der virkede effektivt i forhold til ånden indeni. Hun prøvede at huske alle de bøger om afdøde og magi, hun havde pløjet igennem de seneste fire år, og lavede så godt hun kunne et nødritual, der bestod af nogenlunde fællesnævner fra det, hun havde læst. Når hun kunne fremmane en ånd med et hjemmebrygget ritual, kunne hun vel også få ham til at gå væk igen ... håbede hun.

Hun sagde højt. "Tak fordi du kom, da vi bad dig om det, Bjarne. Vi ved, du ikke fik den modtagelse, du havde drømt om, men Sofie fik sagt, hvad hun havde brug for at sige. Gå bort med fred til åndernes verden, når jeg slukker det sidste lys. Og vær i åndernes verden i fred med vores og lysets velsignelse." Hun rejste sig og tændte for båndoptageren. Askes gæliske korsang lød pludselig kommerciel og forkert, men nu ville det være endnu værre at slukke for den igen, så hun lod den køre, mens hun gik fra lys til lys og slukkede dem ved først at puste på dem og derefter væde fingrene med spyt og stoppe røgen. Samtidigt digtede hun, så godt hun kunne: "Med dette lys ønsker vi dig kærlighed. Fra alle, der elskede dig, og dem, der elsker dem"... "Med dette lys ønsker vi dig fred i ånden, der lyser for evigt, som en del af noget større vi mennesker endnu ikke forstår"... "Med dette lys ønsker vi dig glæde i sjælen, der nu endelig er fri fra tyngden af den jordiske krop." Da hun slukkede det sidste lys, var der næsten helt mørkt i stuen. En lille bitte smule gadelys trængte ind under gardinet og fik gradvis mere og mere magt, mens deres øjne vænnede sig til lyset. Kira satte sig tilbage på sin stol.

"Er du der stadig" prøvede hun at spørge uden ord inde i sig selv.

"Nej," svarede han med en besynderlig fnisende ironi i stemmen.

"Åh nej. Hvad skal jeg gøre? Jeg ved ikke, hvordan jeg lukker porten."

"Jeg kan godt selv finde hjem. Det skal du ikke bekymre dig om. Tak, Kira," sagde han. Og hun følte igen den helt særlige rislen ned langs ryggen, da alle de små hår rejste sig. Al hendes energi forsvandt ud af de rejste hår. Det føltes, som om hun havde løbet en 3000 meter i 100-meter-fart, og først nu kunne slappe af.

Hun så på de andre. Pernille og Malene sad stadig med hinanden i hånden, da hun rejste sig og tændte loftslyset. Sofie missede mod pæren og tørrede øjnene. Da hun opdagede, hun havde fået sminke på hænderne, forsvandt hun ud på toilettet.

"Det var meget mærkeligt," sagde Malene.

"Ja. Det var ikke det, vi havde regnet med, der ville ske," sagde Pernille.

"Havde du rigtig kontakt, eller lod du bare, som om du havde?"

"Jeg lod da bare som om," sagde Kira med et træt grin. "Jeg gjorde, hvad jeg mente var bedst for Sofie ... Men sig til, hvis hun begynder at bilde sig ind, vi ikke har fået manet hendes far ordentlig væk igen. For så må jeg jo komme tilbage."

De lo befriet begge to. "Nøj, hvor var du bare god," sagde Malene. "Et kort øjeblik troede jeg næsten, det var rigtigt."

"Sch, jeg hørte badeværelsesdøren," sagde Pernille.

Sofie stod i døråbningen med opfrisket makeup. Hun gned armene lidt, som om Kira ikke var den eneste, der havde mærket åndens tilstedeværelse fysisk.

“Hvad skal vi nu lave. Der er jo ikke gået ret lang tid?” spurgte Malene.

“Jeg ved godt, det lyder mærkeligt, men jeg har faktisk lyst til at gå i byen,” sagde Sofie. “Ikke sådan noget vildt noget, men måske bare ind på en cafe og se lidt andre mennesker.”

Den var de helt med på, og de tre veninder snakkede og grinede, mens Kira holdt sig i baggrunden. Hun kendte egentlig kun Pernille, og hun havde fået en masse at tænke på. Både på, om det virkelig var lykkedes hende at få kontakt til den anden side, eller om det bare var noget, der var sket inde i hendes hoved. Men også på Sofies vrede over, at faderen aldrig havde vist sin kærlighed, mens han levede. “Det er for sent,” havde Sofie skreget. Og hun havde jo ret. Det var for sent, og i morgen kunne de alle være døde. Det var med at leve i nuet og elske lige nu. Det var med at fortælle dem, man elsker, at man elsker dem.

Hun gik udenfor og ringede til Aske. Hun fortalte ham ikke, at hun elskede ham. Men hun fortalte ham alt muligt andet.

(Tobias. Middelfart)

Kapitel 24

Dengang Tobias holdt op med at lyve

“Hvad laver du så?” spurgte pigen i den grønne bluse Tobias.

“Nåhr. Jeg går jo bare sådan i skole helt almindeligt,” sagde han. “Og så spiller jeg selvfølgelig en del tennis. Det går det meste af min fritid med.”

“Hvorfor er det en selvfølge? Jeg spiller da ikke tennis.”

“Nåhr,” han prøvede at få det til at lyde henkastet. “Jeg har været årets juniorspiller tre år i træk, og Team Danmark kræver, at jeg holder det ved lige. Og det vil jeg jo også gerne, for det er nødvendigt at træne meget, hvis jeg skal op i seniorernes top 50 indenfor tre år ... ja, det er min træners mål. Men prisen er desværre, at jeg ikke kommer til så mange fester og ikke kender så mange af dem på min egen alder ... altså ud over dem på Team Danmark-skolen selvfølgelig. Og hvad var det, du hed?”

“Sofie,” sagde hun og gav hånd. “Waurw. Hvad var det lige, du sagde, at du hed?”

“Jeg hedder Martin Larsen,” sagde Tobias.

Tobias hed i virkeligheden Tobias Møller Svendsen, men det var han træt af. Han var også træt af at gå i en helt almindelig skole og have helt almindelige venner, og han var mest af alt træt af, at være Tobias Møller Svendsen – drengen med de nørdede interesser. Man kom ikke langt blandt pigerne ved at sige, at man syntes, computere fra 80'erne var fede, og at man byggede modelbiler med sin far nede i kælderen hver lørdag ... og nød det. Derfor var det en stor tilfredshed for ham at blive inviteret til fest på sin kusine Malenes gymnasium, hvor der ikke var andre end Malene, der kendte ham. Denne ene aften var han ikke længere kedelige Tobias fra Middelfart, men seje, sportslige Martin, der om få år ville være hele Danmarks tennisdarling, og som kunne lade, som om den dyre festbluse i virkeligheden var hverdagstøj, sponseret af Adidas.

Hans nummer virkede åbenlyst på den her Sofie-pige. Hun blev i hvert fald ved med at spørge om alt muligt med tennis, og spurgte desværre også ind til nogle detaljer omkring opstrengning af ketsjere, han slet ikke havde styr på, så han skyndte sig at spørge, om hun ikke havde lyst til at danse i stedet for. “Du er skidesød, men jeg gider ikke rigtig snakke tennis, når jeg endelig har fri.”

Selvfølgelig ville hun det.

Den eneste svaghed ved Tobias' plan med at være mystisk scorekarl for en aften, var selvfølgelig kusine-Malene, der oven i købet havde et eller andet beskytterflip kørende overfor Sofie. Han havde glemt at tage sin kusine i ed, og Malene dukkede op, netop, som det var ved at blive rigtig hyggeligt med Sofie, som faktisk VAR en meget sød pige.

“Nå, får du nye venner, Tobias?” spurgte hun og satte sig sammen med dem.

“Øh ... Han hedder altså Martin,” sagde Sofie, og Tobias rødmede dybt, da Malene insisterede på, at han hed Tobias og var hendes fætter.

“Kan vi ikke gå op og snakke lidt om det alene?” hviskede Tobias og nikkede op mod det område, eleverne havde deres bokse i. Men Malene rystede på hovedet med et stort grin.

“Nej, den må du sgu selv rode dig ud af,” sagde hun og slog sin fætter på skulderen. Så lænede hun sig over mod Sofie: “Jeg ved ikke, hvad han har forsøgt at bilde dig ind, men han hedder Tobias Møller Svendsen. Han er min fætter, og han går på matematisk linje i Middelfart. Og han laver pinlige ting med sin far hver lørdag i

kælderen." Så gik hun.

Tobias var sikker på, at Sofie ville give ham et møgfald og skride. Måske ligefrem stikke ham en lussing, og det havde han måske på en måde også fortjent, men hun gjorde ingen af delene.

"Hvorfor løj du?" spurgte hun bare. "Det er da noget mærkeligt noget at gøre."

"Det er bare fordi, mit eget liv ikke rigtig er noget, der er værd at fortælle om," indrømmede Tobias. "Og jeg ville gerne gøre indtryk på dig. Jeg synes, du er rigtig sød. Den del var ikke løgn."

Hun smilede. "Men hvad er det så, du laver med din far om lørdagen nede i kælderen, der er så kedeligt og pinligt?" spurgte hun.

"Jeg pudser seletøj," røg det ud af ham. "Ja. Vi rider i min familie. Det er jo sådan lidt bøsseagtigt, så det er ikke noget, jeg normalt fortæller," løj han videre. Han kunne simpelt hen ikke lade være.

I ugen, der fulgte efter festen, kunne Tobias ikke gå Sofie ud af hovedet igen. Der var noget godt og varmt og oprigtigt over hende og den måde, hun interesserede sig for, spurgte ind til hans liv på, selvom han selv løj så vandet drev. Og så havde hun en eller anden melankolsk grundtone, han ikke kunne stå for. Det var, som om hun havde set sit i verden og havde tænkt rigtig længe over det bagefter. Mandag og tirsdag skød han tanker om hende væk, men onsdag gik den ikke længere. Han troede, han så hende i bussen om morgenen, og hans hjerte begyndte at slå i dobbelttempo, mens hans hals var ved at vride sig af led. Det var selvfølgelig ikke hende. Hvad skulle hun lave her i en helt anden by klokken halv otte om morgenen? Men billedet af pigen i bussen, der lignede Sofie lidt, blev ved med at plage ham gennem både kemi og biologi og historie. Og efter skole krøb han til korset og ringede til kusine-Malene. Det Malene fortalte, kom noget bag på Tobias, men forklarede måske også, hun virkede lidt trist, selv mens hun smilede.

"Hun går i min klasse. Og jeg kan sagtens skaffe hendes nummer, men så må du love mig, at det er slut med dine løgne. Jeg gider ikke at høre, at du narrer hende eller lover hende noget, du alligevel ikke holder. Hun har været gennem nok."

"Øh ... jeg skal nok opføre mig ordentligt," sagde Tobias.

"Jamen jeg mener det," sagde Malene. "Sofie er min gode veninde, og hun er skidesød, og hun er lige begyndt at blive sig selv igen, og jeg gider bare ikke have hængende på mig, at min fætter gør hende ked af det."

"Nej, nej. Det har jeg fattet. Hvad er det, der er sket med hende? Har hun haft

kræft eller sådan noget?”

“Nej. Men det havde hendes far. Han døde tre måneder efter, de opdagede det. Og hun holdt fuldstændig op med at gå til fest og se andre mennesker, da han døde.

Det er først her i sidste uge, jeg overhovedet har set hende smile igen.”

“Nå. Hun virkede ellers så fornuftig,” sagde Tobias.

“Ja, nemlig. Så opfør dig ordentligt.” Han hørte Malene klikke lidt rundt på sin telefon. “Har du noget at skrive med? Så kommer nummeret her:”

Tobias brugte nogle dage på at samle mod nok til at ringe til Sofie. Fredag eftermiddag klokken kvart over to havde han stadig ikke fået det gjort, men da ringede hans telefon, og der stod ‘ukendt’ på displayet. Da han tog den, var det hende.

“Hej, det er mig, Sofie. Du ved ... hende som du snakkede med til festen i lørdags og som faktisk hedder Sofie,” begyndte hun.

“Jamen, hej,” svarede Tobias og holdt vejret.

“Ja ... jeg har tænkt på, at jeg altså ikke synes, at det er spor bøsset at ride. Det har jeg faktisk altid gerne villet prøve selv. Og de har åbent hus ude på Odense Rideskole i morgen, så vi kunne måske mødes?”

“Øh, ja. Selvfølgelig,” stammede Tobias og stirrede angst direkte ind i den hvide væg foran sig.

“Ja, jeg ved jo godt, det er lørdag ... men din far må godt komme med,” sagde hun.

“Øh. Neej. Nej, han er sikkert helt tilfreds med at få seletøjspudsningen i kælderen for sig selv for en gangs skyld. Vores kælder er nemlig ikke så stor,” sagde Tobias og prøvede at jage billedet af sin store tykke far på toppen af en hest væk.

“Jamen skal vi så ikke bare sige, at vi ses derude. Hvad med klokken 11?”

“Det er en aftale.” Han var allerede begyndt at svede ved tanken.

Det var heldigvis godt vejr om lørdagen. Det var vindstille, og solen skinnede fra en skyfri himmel, da Tobias fortalte sin far, at han måtte bryde deres faste lørdagsaftale med modelbilerne. Desværre betød det gode vejr også, at der var mødt en del mennesker op ude på rideskolen, og Tobias måtte stå i kø for at skaffe en ridehjelm.

“Jeg troede, du havde taget din egen med?” sagde Sofie, der havde lånt både hjelm og støvler af en veninde og så ret sej ud med opsat hår og hvide cowboybukser og stram mørk sweater.

“Ja ... men den var ikke rigtig til at have med i bussen. Så jeg tænkte, det var nemmere bare at låne en herude,” vævede Tobias og skævede ud bag hegnet, hvor nogle helt utroligt store heste travede rundt. Nogle af dem havde en voksen til at løbe ved siden af for at holde styr på dem, men det var desværre kun dem, der havde små børn på ryggen. Sofie havde åbenbart de samme tanker.

“Hold kæft. De er jo på størrelse med elefanter,” sagde hun. “Det ved jeg altså ikke helt, om jeg tør. Hvad skal jeg gøre for ikke at falde af, Tobias?”

Han tænkte på de få gange, han havde set noget med heste i fjernsynet og svarede:

“Du skal bare holde ryggen helt lige og slappe af i hænderne. Så skal det nok gå.”

Men han anede ikke, om det var rigtigt.

“Okay,” sagde hun. “Men jeg synes altså stadig, de er store. Tror du ikke, jeg kan få lov at nøjes med en pony?”

“Jo. Vi kan da godt prøve at spørge ...”

“Nej. Nu er vi kommet helt herud. Så skal jeg ikke være sådan en kylling,” sagde hun. “Men hvad skal jeg gøre, hvis den pludselig stikker af?”

“Det gør den ikke,” sagde Tobias, så sikkert han nu kunne. “Og så skal du bare sige ‘Prrr’. Så stopper den. Det er jo en rideskolehest. De har lært den slags ting.”

“Tror du?”

“Mmm,” håbede han.

Det blev deres tur. Sofie var først i køen. Hun vendte sig:

“Nej, vil du ikke gå først. Så kan jeg se, hvordan du kommer op og holde øje med dig, mens du rider?”

“Nej, damerne først,” prøvede Tobias.

“Åhr jo. Vil du ikke nok?” Hun så så bedende ud. “Jeg ville være meget mere tryk, hvis jeg havde dig foran mig. Kom nu Tobias. Så skal jeg nok love helt at lade være med at være sur over det med tennisspilleren.”

Det var rigtig ufint af hende at presse ham op i en krog på den måde, men han kunne ikke stille noget op, hvis han ikke ville afsløres endnu en gang.

“Selvfølgelig,” sagde han og rankede ryggen. Men det var kun udvendigt, den var rank. Indeni føltes den som kogt spaghetti. Pigen, der skulle sende ham af sted på hesten, viste ham hurtigt, hvor han skulle holde, og Tobias bed tænderne sammen, satte foden i stigbøjlen og satte fra af alle kræfter. Der var slet ikke så langt op til hestens ryg, som han havde forestillet sig, da han stod på jorden og så op på den.

Faktisk var han lige ved at ryge hele vejen hen over ryggen på den, og han

mærkede hesten steppe uroligt under sig.

“Shhhh Cæsar. Shhh,” sagde pigen. Så smilede hun til ham.

“Er du ok?”

“Ja,” pippede han.

“Så god tur. Du rider bare efter de andre ind på stien i skoven. Hesten kender turen. Den skal nok få dig tilbage igen. Men lad være med at rive den for meget i munden.”

Han nikkede, men allerede, da hun slap, havde alle hans instinkter alligevel mest af alt lyst til at rive hesten i munden for at bremse de mange kræfter, han pludseligt mærkede buldre af sted under sig.

Tobias ville gerne have kigget sig tilbage og set, om Sofie var kommet godt op, men han havde alt for meget andet at holde øje med. Han holdt hårdt fast i både tømme og den lille rem foran på sadlen og pressede sig med alle sine benmuskler ind til hesten. Heroppe fra virkede den endnu større, end da han stod på jorden og så op på den. Den var mørkebrun. Nogen havde flettet dens manke, og den trak hårdt i tømme og rystede med hovedet.

Nogen gav hesten et klask bagi, og den begyndte at trave. Tobias følte det, som om hans hud var en sæk, og at alle hans knogler langsomt blev rystet fra hinanden og snart ville ligge i en rodet bunke på bunden af sækken helt nede ved hans fødder. Hesten Cæsar fulgte efter en lidt mindre hvid hest ud af folden og langs en sti ind i en skov, hvor grenene hang faretruende lavt. Det blev ikke bedre af, at Cæsar var så stor, at Tobias sad tættere på grenene, end pigen, der red foran. Han holdt skarpt øje med hende, og når han mente, hun bøjede hovedet en smule for en gren, lagde han sig nærmest fladt hen over hestens hals og klamrede sig til den friserede manke. Det ville bare være alt, alt for pinligt at falde af, mens Sofie så på ... så hellere se latterlig ud, men i det mindste blive i sadlen. Heldigvis holdt Cæsar op med at trave igen, så snart de var ude af syne fra rideskolen, og luntede i stedet dovent af sted, mens den virrede distræt med ørerne.

Tobias skævede til sit ur mange gange i løbet af turen. Officielt tog den kun tyve minutter, men uret tikkede i slow motion, mens Tobias for hundredsyttende gang den dag (og for gud ved hvilken gang i sit liv) fortrød, at han havde så forbistret svært ved bare at sige sandheden. Da rideskolen endelig kom til syne igen, var han så lettet, at han havde lyst til at råbe hurra. Han trak vejret dybt og slappede en lille smule af i skuldrene, men kun en lille smule. Og da Cæsar også indså, de var ved at

hjemme, og den lille hvide hest foran dem begyndte at spæne, satte den store brune hest også farten op, og så røg Tobias' skuldre tilbage helt oppe på hver sin side af ørerne, hvor de hjalp hovedet med ikke at falde af.

"Jeg gør det aldrig, aldrig mere," stønnede han for sig selv. "Det er slut med at lyve. Det er jo bare et spørgsmål om tid, før jeg kommer alvorligt til skade." Han var godt klar over, at dette nye løfte betød, at han var nødt til at også at indrømme sin løgn overfor Sofie med den døde far. Det var bestemt ikke noget, han havde lyst til, men hvis han ikke gjorde det, var han jo på en eller anden måde allerede i gang med at lyve videre. Han kunne godt forstå, hvis hun ville blive ked af det eller sur og skride og aldrig snakke med ham igen, når hun fandt ud af, at han (igen) havde snydt hende, men han håbede sådan, hun kunne tilgive ham endnu engang ... for dybest set var det ikke på grund af ridningen, men på grund af hende, at Tobias denne lørdag lovede sig selv at holde op med at lyve.

"Sofie," stønnede han, da han endelig kom ned på jorden igen, og Sofie stod frisk og grinende ved siden af og sagde, at det da var vildt fedt at ride, og at hun var helt misundelig over, at Tobias havde redet i så mange år, men nu ville hun alligevel gerne op i klubhuset og købe en kop varm kakao.

Han rømmede sig. Og hun vendte sig mod ham med sine blå øjne, der smilede, som om hun slet ikke havde en far, der var død af kræft.

"Sofie ..." begyndte han. "Jeg er nødt til at indrømme, at jeg kom til at lyve for dig endnu en gang. Jeg løj, fordi jeg synes, at du er så sød, og jeg ville gerne gøre indtryk, men jeg aner slet ingenting om heste. Jeg sidder og nørder med bilmodeller med min far nede i kælderens hver lørdag. Du må virkelig tro mig denne gang. Det passer."

Tobias holdt vejret, mens han ventede på hendes reaktion. Han var klar til at aflevere ridehjelme og traske slukøret hele vejen til bussen og hjem til Middelfart. Men miraklet skete, for hun holdt ikke op med at smile. Tværtimod slog hun en skraldlatter op, og så sagde hun.

"Det ved jeg godt. Det har Malene da fortalt mig for længe siden. Du tror da ikke, jeg var så dum ikke at spørge hende om, hvad du egentlig var for én, før jeg ringede til dig?"

Tobias rødmede. Både af skam over at have løjet, men også af forlegenhed over pludselig selv at være blevet narret og hånet. Og det værste var, at han om lidt skulle hjem, og Sofie ville for altid forsvinde hjem til kusine Malene og de andre

veninder inde Odense. Det kunne godt være, han havde fortjent det, men det var alligevel forfærdeligt. Miraklet med den smilende Sofie var imidlertid ikke forbi, for mens han stod og faldt hen i sine aller dystreste tanker, sagde hun:

“Hvis du synes, kan jeg godt komme forbi om en uge og hjælpe med de der biler. Jeg har noget helt vildt godt klister.”

Tobias rødmede endnu en gang, men det var fordi, hun smilede på sådan en helt særlig måde, mens hun sagde det. Som om hun mente det.